Det talte ord gælder

Tak til Helle Thorning-Schmidt. Det var en stærk tale - is i maven, smil på læben og noget på hjerte.

Vi må erkende, at det er et fantastisk stærkt spindelvæv, vi skal rive i stykker i tiden, der kommer.

Vi skal være forrest i kampen for lige muligheder for mennesker - i Danmark og i verden. Fordi vi ved, at den enkelte kun får ægte frihed, når hun eller han har et minimum af økonomisk og social tryghed.

Fordi vi ved, at ægte stabilitet i vores samfund og på den hele klode kun findes, når uret og ulighed bekæmpes og konflikter finderen retfærdig løsning.

Vi skal være dem, der tager til genmæle mod den lille skræmte egoisme, der lukker sig inde omkring kakkelbordet og lukker øjnene i for andres elendighed og for truslerne om nye krige, globale miljøkatastrofer og epidemier.

Danmark skal igen være foregangsland for international solidaritet og bæredygtig udvikling.

Derfor er det så ynkeligt, at de borgerlige bliver ved at skære ned i u-landshjælpen.

Derfor er det så nederdrægtigt, at de frivillige organisationer afskæres fra at bruge penge på at oplyse om dén indsats, de gør sammen med DANIDA.

De stemmer, der kan fortælle om u-landsindsatsen skal gøres tavse. Så bliver det lettere at lave nye nedskæringer.

Vi så for nylig, hvordan bortskæring af portostøtten til foreningsblade har lukket mange stemmer, der sagde noget andet end regeringen.

Nu er der så endnu en debat, der skal kvæles!

Regeringen prøver også at kvæle debatten om Danmarks deltagelse i den USA-ledede styrke i Irak.

Alle ved, at danske socialdemokrater var imod krigen. Den blev startet på et falsk grundlag, og der var ikke nogen god plan for at vinde freden.

Derfor har jeg også hele tiden været meget i tvivl, om vi skulle tage et medansvar for trods alt at vinde freden, når det skulle foregå under Bush-regeringens ledelse.

Jeg er ikke i tvivl om at vore soldater har gjort en fornem indsats i Basra - og at de lokale netop dér snart kan overtage ansvaret selv.

Og jeg er helt sikker på - som Helle også så klart sagde - at tiden nu er ved at løbe ud.

Derfor vil Socialdemokratiet trække den nuværende styrke hjem næste år.

Vi stemmer ikke for forlængelse udover 1. juli 2006.

Danmarks hjælp til det plagede irakiske folk skal i fremtiden have en anden profil. En mere humanitær. En der entydigt er knyttet an til FN og NATO.

Og så er der talrige andre steder i verden, hvor vi bedre kan hjælpe freden og redde langt flere menneskers liv og dermed bruge de dygtige folk i den internationale styrke bedre i overensstemmelse med danske holdninger til, hvordan verden skal indrettes. Der er brug for holdninger. Der er brug for at gøre en forskel - både i forhold til Fogh og til Bush.

Kære Socialdemokrater Kære venner
Det er en fornøjelse at være sammen med jer, og jeg ser frem til en spændende weekend med masser af politisk debat, glødende engagement og fælles kampånd.
Det er skønt at se, Socialdemokraterne er tilbage i politik og på vej til at finde svarene på fremtidens udfordringer.
Svar der både skal bane vejen for sejren ved næste folketingsvalg og bidrage til, at vi igen får en social ansvarlig politik og et retfærdigt samfund for alle.
Og der er nok at tage fat på.
På overfladen ser det pænt og lovende ud.
Pengene vælter ind i statskassen, huspriserne slår nye rekorder, arbejdsløsheden falder, renten er lav, og reallønnen er stigende.
Men kradser man lidt i overfladen, er udfordringerne til at få øje på.
Det er næsten, som når man er ude at købe en brugt bil eller ser en annonce for et hus på nettet. Der er smurt tykt på, og der er ingen fejl og mangler.
Men kigger man lidt på undervognen eller kradser lidt i facaden, så dukker manglerne hurtigt frem.
I de seneste uger har vi desværre set, hvad der sker, når man forsømmer at investere i fremtiden. Farcen omkring DSB og skinnenettet er et klart eksempel.
Pludselig og med få timers varsel bryder hele skidtet sammen, og først dér bliver det klart, at der er noget, der er forsømt.
Desværre må vi konstatere, at regeringen er på vej mod nye skinnebrud. Og hvis ikke der investeres nu, så kan hele samfundet hurtigt komme til at køre for nedsat hastighed.

Globaliseringen var for bare få år siden et tåget begreb, der mest blev diskuteret af æggehovederne i de lærde kredse.
Men i dag er globaliseringen mere tæt på de danske arbejdspladser, end mange bryder sig om.
Det gælder billig arbejdskraft fra øst, der kommer til Danmark. Det gælder udflytning af danske job til lavtlønslande, og det gælder den stigende konkurrence på det store

globale marked.
Globaliseringen i dag er en meget kontant udfordring, og hvis vi skal kunne klare os i den stigende konkurrence, så er det nu, der skal handles.
Den borgerlige tænketank CEPOS mener, at vejen til en mere gylden fremtid går gennem en større ulighed i Danmark.
Det er, hvad man kan forvente, og det viser, at forskellen på borgerlige ideologi og arbejderbevægelsens politik fortsat lever i bedste velgående.
I fagbevægelsen accepterer vi ikke, at globaliseringen skal føre til et mere delt Danmark.
Tværtimod er vi bekymrede for den voksende ulighed, vi ser i disse år. Det kan nemt vise sig at være begyndelsen til enden på det solidariske velfærdsamfund.
Det er derfor afgørende, at vi sætter ind nu.
Vi skal sikre, at alle får deres retfærdige del af kagen.
Vi skal sikre, at alle får en ordentlig uddannelse, og de får muligheder for at få et job. Et job, der kan give en godt arbejdsliv og en høj løn.
Kun på den måde kan vi råd til velfærden, og kun på den måde sikrer vi, at der også er penge til, at vi kan tage os ordentligt af de svageste.

På uddannelsesområdet er der ikke sket nogen investeringer overhovedet.
Tværtimod har regeringen skåret drastisk i bevillingerne, der er indført brugerbetaling, og antallet af voksne, der deltager i efteruddannelse, er raslet ned.
Erhvervsuddannelserne er blevet barberet, og skolepraktikken

er fjernet på en række områder.
Vi oplever nu, at næsten hver fjerde unge ikke får en uddannelse, og vi ser, at kun meget få LO-arbejdere får del i uddannelseskronerne ude på arbejdspladserne. Det er ganske enkelt ikke godt nok. Det er ikke rettidig omhu. Det er en markant forsømmelse. Derfor er vi nødt til at sadle om - helt om.
Regeringen har inviteret fagbevægelsen med i arbejdet omkring voksen- og efteruddannelse, og nu skal vi også i gang med at se erhvervsuddannelserne efter i sømmene. Det er vi selvfølgelig parate til. Men hvis vi skal bidrage, så kræver det nogle klare svar fra regeringen, og det bliver ikke billigt.
Thor Pedersen skal have hånden godt ned i baglommen og hive læderet frem.
Vi vil ikke betale prisen for regeringens forsømmelser. Der skal også fremover stilles skrappere krav til arbejdsgiverne.

Da regeringen fjernede skolepraktikken, var det eleverne, der betalte prisen, fordi arbejdsgiverne ikke leverer det nødvendige antal praktikpladser. Det er ikke retfærdigt, og derfor vil jeg sige det meget klart.
Hvis flere unge skal have en erhvervsuddannelse, så skal arbejdsgiverne levere praktikpladserne. Så skal vi have en fremtidssikret praktikpladsgaranti.
Og hvis ikke arbejdsgiverne gør det frivilligt, så er vi i LO parate til at sætte tommeskruerne på.
Så skal vi overveje at indføre kvoter.
Kvoter der betyder, at hver eneste branche bliver pålagt at oprette så mange praktikpladser, at alle kan få en erhvervsuddannelse. Og kvoter der fører til, at de virksomheder, der ikke kan eller vil løfte deres del af opgaven, skal betale ved kasse 1.
Jeg foretrækker frivilligheden. Men vi har ikke råd til hverken menneskeligt eller økonomisk, at hver fjerde af vores børn ikke får en grundlæggende uddannelse til arbejdsmarkedet.
****
Efterlønnen er blevet velfærdsamfundets prygelknabe. Mange politikere og økonomiske orakler har udskreget efterlønnen til at være det giftige æble i velfærdsparadiset Danmark.
Jeg vil gerne advare kraftigt i mod, at vi stirrer os blinde på efterlønnen.
Jeg anerkender det faktum, at vi i fremtiden bliver flere ældre og færre unge på arbejdsmarkedet, og jeg er enig i, at vi fremover får brug for, at alle bliver lidt længere.
Men en afskaffelse af efterlønnen løser ikke problemet. Og hvorfor skal de, der har slidt og slæbt i masser af år på arbejdsmarkedet, straffes, fordi alderssammensætningen i befolkningen ændrer sig.
Det kan jeg ikke se er særlig rimeligt.
I har givet et bud på en ændring af efterlønnen. Det vil jeg gerne kvittere for.
Jeres forslag sikrer, at lønmodtagerne fortsat har en ret til at gå på efterløn. Og det sikrer, at efterlønnen primært er for dem, der har været længst tid på arbejdsmarkedet.
Det er et retfærdigt forslag med en god social balance.
Men udfordringer til fremtidens velfærdsamfund er ikke løst med det. Selv hvis efterlønnen fjernes helt - som velfærdskommissionen sikkert vil foreslå - så vil det måske kunne give 50.000 flere arbejdspladser.
Og når vi ved, at vi kommer til at mangle i nærheden af 300.000 lønmodtagere i 2040, så skal vi altså nedlægge efterlønsordningen seks gange for at nå et resultat, der er

stort nok.
Det er blot for at sætte udfordringen lidt i perspektiv.
*«4***«**t********f*4*9l»*f*»
I stedet for at bruge al vores energi pi at diskutere efterlønnen, så burde vi sætte langt kraftigere ind, der hvor der virkelig er noget at hente.
Integration af danskere med en anden etnisk baggrund er en guldgrubbe.
Hvis vi kan få lige så mange af dem ud på arbejdsmarkedet, som vi danskere er der i dag, så er vi kommet rigtigt langt.
Men indtil nu har vi langt fra gjort det godt nok.
Det er fortsat sådan, at hvis du hedder Muhammed eller Fatima, så bliver du automatisk stillet bagerst i køen, når der skal uddeles praktikpladser eller besættes et job.
Det duer simpelthen ikke.
Vi skal derfor have bekæmpet diskriminationen på arbejdsmarkedet, vi skal have åbnet vores arbejdspladser op for alle, og vi skal sørge for, at unge med en anden etnisk baggrund også får en uddannelse.
På arbejdsmarkedet har vi allerede indgået forskellige aftaler. Aftaler der giver mulighed for, at folk med anden etnisk baggrund kan komme ind på arbejdspladserne på lidt lempeligere vilkår i en periode.
Det gælder både på det offentlige og private arbejdsmarked. Men vi har endnu ikke set, om det virker.

Derfor vil jeg gerne opfordre alle - både arbejdsgivere og lønmodtagere - til at tage en snak med hinanden både indbyrdes og i fællesskab og svare på, hvordan vi på vores arbejdspladser kan bidrage til en bedre integration.
****
Hvert år sker der mere end 40.000 arbejdsulykker i Danmark. Masser af lønmodtagere bliver nedslidt og må forlade arbejdsmarkedet i en al fortidlig alder.
Prisen, vi betaler, er høj. Den er på cirka 20 milliarder om året. Det er dobbelt så meget, som regeringen er parate til at satse på forskning frem til 2010.
De besparelser, som regeringen har gennemført i forhold til arbejdsmiljøet, er derfor en rigtig dårlig forretning.
Her er det helt klart, at hensynet til de kortsigtede økonomiske gevinster er vigtigere

end en langsigtet investering i lønmodtagernes velfærd.
Og jeg kan næsten ikke sige det bedre end beskæftigelsesministeren.
Det, regeringens politik handler om, det er at straffe lønmodtagerne hårdere og lade arbejdsgiverne slippe billigere.
****
Det er blot nogle af de eksempler, som viser, at regeringen ikke er deres opgave voksen.
Årsagen er simpel. Regeringen har sat sig selv i en spændetrøje. De vil for enhver pris holde fast i skattestoppet og begrænse væksten i den offentlige sektor til en halv procent om året.
Derfor skal de styre udgifterne med jernhånd, og de skal finde en masse besparelser for at kunne indfri nogle af deres løfter til vælgerne.
Men det betyder, at man skærer ned, der hvor det kan være en fordel at investere, og det får den konsekvens, at nye initiativer kun kan gennemføres meget langsomt.
Tag nu foreksempel regeringens flagskib om flere penge til forskning.
Her er ambitionen, at vi i 2010 skal bruge 1 procent af bruttonationalproduktet til forskning.
Men til næste år stiger forskningsbudgettet kun med 0,01 procent, og hvis de holder fast i det tempo, så er vi fremme ved målstregen i 2030.
Det er vel sådan cirka en 10 til 12 gange længere tid, end det tager at sende en bemandet mission til Mars og tilbage igen.
Det er naturligvis ikke en holdbar strategi, og det får den konsekvens, at vi ikke i tide når at forberede os til fremtiden.
Tænk hvis A.P. Møller havde samme strategi. Tænk, hvis de skulle vente 25 år på at investere i nye oliekilder eller vente 25 år på at udvide deres containerflåde.
Det ved de selvfølgelig godt, at det er uholdbart, og derfor har de brugt omkring 35 milliarder kroner på at investere i fremtiden. Det kunne regeringen lære noget af.
****
Kære socialdemokrater
Vi har i fællesskab bygget velfærdsamfundet. Vi har i fællesskab sikret, at Danmark er et af de mest velhavende og mest retfærdige lande i verden.
Det er ikke så ringe endda.
Nu skal vi videre. Nu skal vi sikre, at fremtiden bliver endnu bedre end fortiden.
Det er vores fælles opgave, og vi er kommet rigtig godt fra start, leg glæder mig til samarbejdet.
Rigtig god kongres.

www.socialdemokraterne.dk > Kongres 7.005 > Internet > Næstformand Nicolai Wammer.s Longrestale

Næstformand Nicolai Wammens kongrestale

10. september 2005

Tak til Helle for en stærk og visionær tale.

- Også tak for dit meget klare budskab om, at det kommende kommune- og regionsvalg, som vi nu står over for, ikke alene er efterårets største politiske opgave. Det er ganske enkelt det vigtigste kommune- og regionalvalg nogensinde.

Et valg - hvor vi i de nye kommuner og regioner skal vælge, om det er socialdemokrater eller Venstrefolk, der skal sidde for bordenden.

Meget står på spil - og det drejer sig ikke kun om hvilke personer, der skal bære de gyldne borgmesterkæder. Det handler om langt mere end det.

Valget handler om, hvordan vores lokale velfærdssamfund skal se ud. Om vi er parate til at investere i vores børn, skoler, sygehuse og ældre - eller om man som regeringen - fortsat vil lade sparekniven svinge over kommuner og regioner.

Valget handler om - om man som Socialdemokraterne ønsker et samfund, der aktivt bekæmper ulighed - eller om man som Venstre mener, at det er noget, vi må lære at leve med.

Og valget handler om - om man synes , at finansminister Thor Pedersen har ret, når han siger, at der trods et overskud på 50 milliarder på finansloven ikke er råd til at investere I mennesker - eller om man som Socialdemokraterne gerne vil bruge en lille del afalle de milliarder på at sikre mad til vores børn i daginstitutionerne, bedre kvalitet og faglighed for vores skoleelever; ordentlig integration og tid til omsorg og medmenneskelighed for vores ældre.

Der er derfor tale om et krystalklart valg - når danskerne skal sætte deres kryds i november.

Et valg mellem investering i mennesker og en kurs, hvor velfærdssamfundet langsomt men sikkert udhules.

Her skal der ikke herske tvivl - danskerne vil altid finde Socialdemokraterne på menneskers og velfærdssamfundets side.

Kære venner. Jeg glæder mig til valgkampen - for jeg er sikker på, at et flertal af danskerne ønsker, at vi skal bevare og udvikle et samfund med plads til alle og brug

for alle.
Og derfor tror jeg også, at Venstre kan se frem til en overraskelse i november.
De Venstre-folk er jo ellers meget kæphøje for tiden - og Venstres næstformand har endda udtalt, at han regner det for helt sikkert, at valgdatoen den 15. november bliver en blå tirsdag.
Men kære Lars Løkke. Rolig nu. Der er lang vej hjem - glæd dig ikke for tidligt - husk på hvor galt det gik for gode gamle Uffe Ellemann, da han engang tog sejren på forskud!
Vi Socialdemokrater tager intet for givet - men vi vil til gengæld give alt, hvad vi har i os.
Vi vil kæmpe for et helt samfund - med plads til alle og brug for alle.
Vores kommunale valgkamp vil handle om, at investeringer i et værdigt og ordentligt velfærdssamfund skal være den røde tråd i de kommende kommuner og regioner.
Socialdemokraterne vil aldrig acceptere, at vores skolebørn, vores ældre og vores syge bliver sorteper, fordi Thor Pedersen ikke vil indse, at Danmark er rigt nok til, at vi både kan afdrage på gælden og passe godt på hinanden.
Kære venner - her er jeg sikker på, at danskerne er med os.
Jeg glæder mig derfor til at se tv om morgenen den 16. november, fordi jeg tror, at vi vil se en slukøret Lars Løkke Rasmussen, der skal forklare, hvordan det gik til, at det kommunale og regionale landkort skiftede fra blåt til rødt.
OG vi vil se, at Socialdemokraterne beholdt borgmesterposten i Odense og Ålborg - vandt den i Århus - og ja, at Venstre måtte skyde ikke bare en hvid pind - men en Søren Pind efter overborgmesterposten i København - hvor Ritt i de kommende fire år skal stå i spidsen.
Det er min drøm og mit håb - og det kan bestemt blive til virkelighed - men ingen skal tro, at valgsejren blot kommer af sig selv.
Den kræver klare visioner, benhårdt arbejde, og at vi står sammen.
det gælder i hver eneste partiforening, kommune, region og i folketingsgruppen.
http://socialdemokraterne.dk/print.aspx?site=kongres%2f2005&fanc=article.view&id.. . 12-09-2005
Kun i samlet flok - og med et stærkt sammenhold - kan vi løfte opgaven.
Det - kære venner - er det klare budskab fra det kommunale bagland frem til valget den 15. november.
Til gengæld skal I vide, at vi i kommunerne og regionerne er parate til opgaven, brænder for sagen og er klar til at levere varen.
Kære venner - sammen kan vi sikre en valgsejr i november - sammen kan vi sikre at

danmarkskortet skifter fra blåt til rødt.

Tak for ordet - og fortsat god kongres.